

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. U.**, zastoupen JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupen JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem nám. 14. října č. 3, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2009, č. j. 6 Ca 82/2007 – 43,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2009, č. j. 6 Ca 82/2007 – 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce B. U. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2009, č. j. 6 Ca 82/2007 – 43, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 7. 4. 2009, č. j. 6 Ca 82/2007 – 43, zamítl žalobu B. U. proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále též „ministerstvo“) ze dne 2. 3. 2007, č. j. 16/21261/2007/1485, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, ze dne 15. 1. 2007, č. j. MHMP 305848/2006/DOP-T/Fu-rozc., kterým byla žalobci uložena podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v tehdy účinném znění, (dále jen „zákon o cenách“) pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, jehož se dopustil žalobce tím, že dne 16. 8. 2006 při kontrole v Praze 1, v rozporu s ustanovením § 13 odst. 2 téhož zákona, v návaznosti na vyhlášku č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, v tehdy účinném znění (dále jen „vyhláška“), měl na dveřích vozidla taxislužby

SPZ AES 59-31, evid. č. 33-A 008, umístěn ceník ve formě: Nástupní sazba 99 Kč, cena za km 97,50 Kč, čekání za jednu minutu 6,50 Kč, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalobcem uváděné ceny taxislužby na vozidle i v ceníku uvnitř vozidla skutečně převyšovaly maximální ceny osobní taxislužby, jenž jsou stanoveny v čl. 2 vyhlášky. Nepřisvědčil proto argumentaci žalobce, že řádně splnil povinnost uloženou mu ustanovením § 13 odst. 2 zákona o cenách tím, že informace o ceně zboží (služby) byla viditelně umístěna na dveřích vozidla a také na ceníku uvnitř vozidla. Irelevantní je v tomto směru poukaz žalobce, že sazby cen v jeho případě odpovídají cenám zaneseným do taxametru v servise. Správní soud neakceptoval ani námitky žalobce, že v jeho případě existují odlišně určené podmínky, takže byl v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky oprávněn navýšit úředně stanovenou maximální cenu taxislužby o ekonomicky oprávněné náklady. Je tomu tak proto, že povinnost žalobce respektovat úředně stanovenou maximální cenu při provozování taxislužby na území hlavního města Prahy jednoznačně vyplývá z ustanovení § 5 odst. 2 a 5 zákona o cenách, jenž stanoví, že maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit a že pevné, maximální nebo minimální ceny platí bez rozdílu pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Žalobce však tuto povinnost porušil, neboť cena, kterou bylo jeho vozidlo označeno, značně převyšovala úředně stanovenou maximální cenou taxislužby. Ostatně, regulace cen taxislužby není ani nezákonná či dokonce protiústavní. Neobstojí ani námitka, že správní orgány nedostatečně zdůvodnily výši uložené pokuty. Odůvodnění tohoto výroku je dostačující a přiléhavé. Pokud pak správní orgány stanovily žalobci pokutu ve výši 10 % ze zákonné sazby, je i tato výše pokuty přiměřená okolnostem posuzovaného případu. S přihlédnutím k závěru usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 638/03, nebylo třeba přihlížet - při posuzování přiměřenosti sankce - k osobním a majetkovým poměrům žalobce, když mu pokuta byla stanovena při samé dolní hranici zákonné sazby. Městský soud proto ani nevyhověl návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že v rámci správního řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť správní řízení bylo zahájeno v rozporu se zákonem a že v řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Oznámení o zahájení správního řízení nesplňuje náležitosti, které jsou na tento úkon zákonem kladeny (oznámení o zahájení správního řízení musí obsahovat vymezení předmětu řízení). Podle tohoto oznámení byl předmět řízení vymezen pouze tím, že: „*dne 16. 8. 2006 kontrolovaný subjekt neoznačil zboží cenami podle § 13 zákona o cenách*“. Není tedy zřejmé, která konkrétní povinnost uvedená v § 13 zákona o cenách měla být jeho jednáním porušena. Musí trvat na tom, že svým jednáním neporušil § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách ve spojení s § 13 odst. 2 téhož zákona, podle nichž je prodávající při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem. Tuto povinnost splnil, neboť informaci o ceně zboží, resp. služby viditelně umístil na dveřích vozidla i na ceníku uvnitř vozidla tak, aby se s ní mohl každý řádně

seznámit ještě před poskytnutím přepravy. Cena, kterou uvedl na ceníku, je plně v souladu s platným právním řádem, což dovozuje z ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „prováděcí vyhláška“), jež umožňuje sjednat cenu vyšší (než je cena maximální) o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech. Ze žádného právního předpisu navíc nejde dovodit, že by cena, která je cenou vyšší než maximálně přípustná, byla neplatná. Stanovené maximální ceny nekryjí ani ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk provozovatele taxislužby, neboť nařízení vychází z rozdílných nákladů a rozdílné vytíženosti vozidel taxi. Regulace cen v taxislužbě je protiústavní, neboť ohrožení trhu účinky omezení hospodářské soutěže – není na území hlavního města Prahy splněno. Trh je zde omezen postupem hlavního města Prahy a správců stanovišť taxislužby, kteří jsou oprávněni pustit na dané stanoviště jen vozidla taxi, se kterými mají uzavřenu zpoplatněnou smlouvu. Pokud tato smlouva neexistuje, může provozovatel taxislužby své služby nabízet jen mimo zpoplatněná stanoviště. Městský soud ve svém rozsudku dostatečně nereagoval na jeho výtky. Povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč nebyla žalovaným řádně odůvodněna, neboť se tak stalo pouze odkazem na zákonné ustanovení. Současně nesouhlasí s tvrzením, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, neboť jednal v souladu s právními předpisy. Stejně tak považuje za nedostatečně odůvodněnou i výši uložené pokuty. Jelikož žalovaný správní orgán i městský soud učinily pouze obecná konstatování, není zřejmé, z jakých konkrétních okolností vycházely při stanovení výše pokuty. Správní orgány ani soud nepřihlédly k jeho majetkovým a osobním poměrům, ačkoliv pokuta ve výši 100 000 Kč je pro něho likvidační. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalované Ministerstvo financí v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že městský soud posoudil věc správně jak po skutkové, tak i právní stránce, a proto se s jeho názory ztotožňuje. Jelikož stěžovatel ve svém podání opakuje námitky uvedené ve správním řízení i v žalobě, odkazuje ministerstvo na své předchozí podání obsažená ve spise a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud při předběžném projednání věci došel k závěru, že je třeba především aplikovat ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) a § 13 odst. 2 zákona o cenách, a to v souvislosti s posouzením jednáním stěžovatele, který na svém vozidle taxislužby reg. zn. AES 5931, evid. č. 33-A 008, umístil na dveřích ceník, v němž uvedl: Nástupní sazba 99 Kč, cena za 1 km 97,50 Kč, čekání za 1 minutu 6,50 Kč, což jsou částky převyšující maximální ceny osobní taxislužby, jak jsou vyčísleny vyhláškou hl. m. Prahy.

Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.

Podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách prodávající poruší cenové předpisy, jestliže nesplní své evidenční nebo informační povinnosti nebo povinnosti v označování zboží cenami podle § 11 až 13 nebo předá cenovému orgánu nepravdivé údaje.

Podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách pokud cenové kontrolní orgány zjistí, že došlo k porušení cenových předpisů podle § 15, uloží prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu do výše 1 000 000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1 000 000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl.

Otázkou, zda je možné postihnout jako přestupek podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) ve spojení s ustanovením § 13 odst. 2 zákona o cenách jednání poskytovatele služby, který informuje zákazníky o vyšší než úředně stanovené maximální ceně nabízené služby, se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve.

Výklad podaný Nejvyšším správním soudem v této otázce však nebyl doposud jednotný a současně o této otázce již bylo zahájeno řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, které je evidováno pod sp. zn. 8 Afs 48/2009.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl dne 22. 3. 2011 usnesením pod č. j. 8 Afs 48/2009 - 80, které je dostupné na www.nssoud.cz, tak, že: „*Výrazem „cena platná v okamžiku nabídky“ v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, se rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná*“.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit k dalšímu řízení.

Stěžovatel zásadně namítal, že neporušil cenové předpisy podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách tím, že by nesplnil svou povinnost označovat zboží cenami podle § 13 odst. 2 tohoto zákona. Tuto povinnost naopak splnil, neboť ve správním řízení bylo nepochybně prokázáno, že nejen na dveřích vozidla, ale i uvnitř vozidla umístil ceník, s nímž se mohl každý před poskytnutím přepravy seznámit.

Městský soud přisvědčil žalovanému, když uvedl, že povinností stěžovatele nebylo pouze informovat o ceně, nýbrž také uvést takovou informaci pravdivě a v souladu s cenovým předpisem. Správní soud neakceptoval názor stěžovatele, že k řádnému dodržení ustanovení § 13 odst. 2 zákona o cenách postačuje jakákoli informace o ceně služby, čímž dojde k naplnění jeho informační povinnosti. Prodávající je v nabídkové volnosti, co se týče výše ceny, omezen právě proto, že jde o cenu zboží, která je právními předpisy regulovaná a zákazník má proto právo být informován o ceně, jenž odpovídá právním předpisům.

S ohledem na již vyslovený právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který je obsažen v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 8 Afs 48/2009 – 80, došel nyní rozhodující sedmý senát k závěru, že výklad uvedeného problému, provedený městským soudem, není správný.

Skutečnost, že stěžovatel označil vozidlo taxislužby ceníkem, jež umístil na dveře a do interiéru vozidla, je mezi stranami nesporná. Taktéž není mezi stranami sporu o cenách v ceníku uvedených (nástupní sazba 99 Kč, cena za 1 km 97,50 Kč, čekání za 1 minutu 6,50 Kč). Jestliže tedy stěžovatel označil své zboží (taxislužbu) cenou, za kterou je nabízel, splnil povinnost podle § 13 odst. 2 zákona o cenách, neboť toto ustanovení mu ukládá informovat o ceně, za kterou své zboží aktuálně nabízí, nikoli o ceně, jež je v souladu s ustanoveními o regulaci cen. Správní orgány i městský soud proto pochybily při výkladu zákona o cenách, a jejich rozhodnutí jsou tudíž v tomto ohledu nezákonná. Nesprávná interpretace zákonných ustanovení a z ní vyplývající konstatování o spáchání správního deliktu stěžovatelem pak má nutně důsledky i v otázce zákonnosti stanovené sankce za tento správní delikt.

Nejvyšší správní soud proto došel k závěru, že rozsudek městského soudu je nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Rozsudek městského soudu je nezákonný i pokud došel k závěru, že v souladu se zákonem i výrok správního orgánu o nákladech správního řízení.

Městský soud uvedl, že se v daném případě jednalo o řízení, které je zásadně zahajováno z úřední povinnosti. Stěžovatel totiž sám vyvolal správní řízení, a to porušením právní povinnosti, kdy se dopustil protiprávního jednání, které vyvolalo vzhledem k principu oficiality nutnost vést správní řízení.

V této souvislosti je třeba uvést, že Magistrát hlavního města Prahy odůvodnil povinnost uhradit náklady správního řízení odkazem na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a na § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, přičemž obě ustanovení v odůvodnění ocitoval. Správní řád v § 79 odst. 5 stanoví, že *„povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti“*. Toto ustanovení představuje výjimku z obecného principu, že každý, tedy správní orgán, dotčený orgán i účastník řízení, nese své náklady sám (§ 79 odst. 3 správního řádu). Úprava obsažená v § 79 odst. 5 je obdobná k úpravě v § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), jež normuje, že *„občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, jakož i navrhovateli, bylo-li řízení zahájené na jeho návrh zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. a), b), c) nebo i), se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku“*.

Výkladem uvedeného ustanovení je nutno dospět k závěru, že v případě řízení o přestupku lze obviněnému uložit úhradu nákladů spojených s tímto řízením pouze v případě, že výsledkem řízení je konstatování viny obviněného za přestupek. Stejným způsobem je třeba vykládat i ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu; pod pojmem *„účastník, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti“* se tedy musí rozumět účastník, u něhož bylo prokázáno, že spáchal správní delikt. Jiný výklad by vedl k nežádoucím účinkům, neboť správní orgány by mohly uložit povinnost uhradit náklady

řízení i v případech, kdy řízení bude zahájeno *ex officio* z důvodu podezření z porušení právní povinnosti, které však nakonec nebude prokázáno.

Výrok o povinnosti nahradit náklady řízení je tedy vždy výrokem akcesorickým (závislým na výroku hlavním /o vině/), jehož procesní osud se musí odvíjet od výroku ve věci samé, tedy ve věci porušení právní povinnosti. Jelikož v této věci je nesprávný závěr městského soudu o zákonnosti rozhodnutí žalovaného, jímž byl stěžovatel uznán vinný ze spáchání správního deliktu uvedeného v ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, nelze dospět současně k jinému závěru než takovému, že neobstojí ani výrok o náhradě nákladů řízení. Nebyly totiž naplněny podmínky pro použití § 79 odst. 5 správního řádu. Namístě je naopak v daném případě postup podle § 79 odst. 3 správního řádu.

Stěžovatel v závěru kasační stížnosti namítl, že výše pokuty nebyla řádně zdůvodněna v žádném z rozhodnutí správních orgánů, ani v rozsudku městského soudu. Je tomu tak proto, že správní orgány vycházely z neurčitých a neprokázaných tvrzení, ačkoliv stěžovatel uvedl dostatek relevantních skutečností pro určení výše pokuty a k prokázání toho, že je pro něj stanovená částka likvidační. Městský soud vyslovil názor, že uložená pokuta (100 000 Kč) se pohybuje na samé dolní hranici zákonné sazby (do 1 mil. Kč), a že správní orgány její výši dostatečně zdůvodnily. Její výše tak není zjevně nepřiměřená a proto nepřistoupil k moderaci.

I pro posouzení názoru městského soudu o zákonnosti stěžovateli uložené sankce (pokuty) platí, že se jedná o výrok akcesorický, jehož procesní osud se musí odvíjet od výroku ve věci samé, tedy výroku o porušení právní povinnosti. Jelikož v této věci je nesprávný závěr městského soudu o zákonnosti rozhodnutí žalovaného, jímž byl stěžovatel uznán vinný ze spáchání správního deliktu uvedeného v ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, nelze dospět současně k jinému závěru než takovému, že neobstojí ani výrok o uložené sankci podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Námitka stěžovatele je proto v tomto směru opodstatněná.

Nejvyšší správní soud má za to, že neobstojí výtka stěžovatele o protiústavnosti regulace cen v taxislužbě.

Argumentace stěžovatele k této stížnostní výtce (po obsahové stránce totožné s žalobní námitkou) je založena na tvrzení o údajném rozporu ustanovení § 1 odst. 6 zákona o cenách s cenovou regulací zakotvenou v „nařízení hl. m. Prahy“. Podle stěžovatele může Hlavní město Praha přistoupit k regulaci pouze v případě, *kdy trh je ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace.*

Městský soud mimo jiné ve svém rozsudku vyslovil, že zmocnění k regulaci cen obsahuje poukazované ustanovení § 1 odst. 6 zákona o cenách, podle nějž mohou příslušné orgány usměrnit tvorbu cen i v případech, kdy to vyžaduje mimořádná tržní situace. Tak tomu mělo být i v této věci, když městský soud uvedl, že považuje regulaci cen taxislužby na území hl. m. Prahy za odůvodněnou situací na trhu, neboť v době před regulací cen docházelo v důsledku neexistence skutečně tržního prostředí k neúměrnému předražování služeb.

Nejvyšší správní soud je v prvé řadě nucen konstatovat, že stěžovatel v této souvislosti pouze zopakoval svůj setrvalý právní názor, aniž by jakkoli polemizoval s důvody, pro něž městský soud považuje regulaci cen taxislužby v Praze za opodstatněnou. Navíc se k opakované námitce stěžovatele o protiústavnosti regulace cen v taxislužbě Nejvyšší správní soud vyjádřil již v několika svých rozhodnutích (srov. např. rozsudek ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 – 81, rozsudek ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 123/2007 – 64, rozsudek ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, rozsudek ze dne 11. 8. 2010, č. j. 2 As 60/2010 - 113). Nejvyšší správní soud má za to, že provozování taxislužby představuje trh, který je (a to zejména v hlavním městě Praze) postižen silnou informační asymetrií (nedostatek informací zákazníků, jazyková bariéra, neznalost podmínek a celkového kontextu uživatelů služby), která ve svém důsledku vede k selhávání trhu a k omezení efektivní hospodářské soutěže. Tento trh tedy zcela jednoznačně odpovídá hypotéze obsažené v § 1 odst. 6 zákona o cenách.

K otázce možnosti regulace cen se ostatně vyjádřil v několika svých rozhodnutích již i Ústavní soud. Zejména je nutno zmínit nález sp. zn. Pl. ÚS 8/02, ze dne 20. 11. 2002 (dostupné na http://nalus.usoud.cz), podle něhož „*cenová regulace sama o sobě nemůže být v demokratickém právním státě považována za neústavní*“. Přímo k regulaci cen v taxislužbě pak Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 692/06, které je taktéž dostupné na http://nalus.usoud.cz, když uvedl, že „*regulace provozování taxislužby je standardní ve všech vyspělých zemích, a naopak nepřítomnost této regulace by vedla jen k prohlubování negativních jevů, které jsou v této oblasti všeobecně známé, a jistě jsou známé i stěžovatelce*“.

Neopodstatněná je též výtka, že v řízení před správními orgány byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci a že bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces.

Nejvyšší správní soud se ve vztahu k této námitce plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že pro věc rozhodná skutková zjištění správního orgánu (výše ceny taxislužby) mají oporu ve správním spise. Ze správního spisu vyplývá, že Magistrát hlavního města Prahy zahájil správní řízení na základě Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 8. 11. 2006, a že v tomto oznámení je vymezen předmět řízení. Z tohoto oznámení je bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že řízení bylo zahájeno ve věci správního deliktu podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách a že se tak stalo v souvislosti s porušením § 13 téhož zákona. O jaké porušení konkrétní povinnosti, blíže vymezené v § 13 zákona o cenách, se ve skutečnosti jednalo a bylo přičítáno stěžovateli, nepochybně svědčí předchozí úkony správního orgánu i samotného stěžovatele obsažené ve správním spise (např. městským soudem poukazované písemnosti - protokol ze dne 16. 8. 2006, č. CENA 160806/1/Žk, a na něj navazující úkony, jakož i k nim samotným stěžovatelem podaná vyjádření).

Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů zrušil podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2009, č. j. 6 Ca 82/2007 – 43, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení musí městský soud vycházet nejen z obsahu žalobních námitek, ale současně vzít v úvahu i nové právní posouzení věci, vycházející z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 8 Afs 48/2009 – 80.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (zde Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu